

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 267.482 van 17 augustus 2026
in de zaak A. 248.465/XII-10.144**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend bij
de Federale politie DGR/Legal/CTX
gevestigd te 1000 Brussel
Koningsstraat 202A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 26 juni 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “[h]et besluit dd. 10/06/2026 genomen door [...], sectiechef DGJ/ Skills binnen de federale politie, waarbij de zendingsaanvraag van verzoeker conform het formulier F044 van 30/01/2026 is geweigerd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 29 juni 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 augustus 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is eerste hoofdinspecteur bij de dienst polygrafie van de Federale politie.

3.2. In 2002 volgt verzoeker bij het *Canadian Police College* de opleiding tot polygrafist, die door de Federale politie wordt erkend als functionele opleiding voor de gespecialiseerde betrekking van polygrafist. Verzoeker slaagt voor de opleiding en behaalt zijn brevet.

3.3. Op 30 januari 2026 dient verzoeker twee zendingsaanvragen in voor een dienstreis. De eerste betreft “[d]eelnemen aan CPA (Canadian Polygraph Association) Seminar om te voldoen aan de minimale voorwaarden van hun lidmaatschap om lid te blijven van hun associatie zoals voorzien in de toelichting wet” voor de periode van 22 tot 29 augustus 2026. De tweede betreft “[d]eelnemen aan APA (American Polygraph Association) Seminar om te voldoen aan de minimale voorwaarden van hun lidmaatschap om lid te blijven van hun associatie zoals voorzien in de toelichting wet” voor de periode van 29 augustus tot 6 september 2026.

3.4. Op 27 april 2026 antwoordt de directeur-generaal *ad interim* van de Federale gerechtelijke politie middels een tijdelijke nota op een syndicale vraag van 23 april 2026 betreffende de opleiding van de polygrafisten. Het in deze nota ingenomen standpunt luidt:

“Sinds de invoering van de polygrafie in België heeft het volledige korps van polygrafisten van de federale politie inderdaad zijn basisopleiding gevolgd bij de Canadian Association of Police Polygraphists (CAPP).

Deze opleiding, hoewel verstrekt door een Canadese organisatie, wordt erkend door de American Polygraph Association (APA), die in de Verenigde Staten een bepaalde kwaliteitsstandaard toepast binnen het domein van de polygraaf.

Om lid te kunnen worden en blijven van de APA legt deze vereniging verschillende voorwaarden op aan haar leden, waaronder met name:

- het volgen van een door de APA erkende basisopleiding;
- het volgen van een minimumaantal uren permanente vorming of bijscholing ('retrainer') binnen een bepaalde periode-40 uren op 2 jaar tijd.

Op basis hiervan namen de polygrafisten tot en met 2023 jaarlijks deel aan een collectieve missie naar de Verenigde Staten en/of Canada, ter gelegenheid van:

- het jaarlijkse seminarie georganiseerd door de CAPP;
- en/of het jaarlijkse seminarie georganiseerd door de APA.

De motivering die de polygrafisten aanhaalden om deze praktijk te rechtvaardigen, was dat deelname aan deze 'retrainers' een noodzakelijke wettelijke verplichting zou vormen om de functie van polygrafist te kunnen blijven uitoefenen.

In 2024 hebben verschillende elementen DGJ/IPS ertoe gebracht deze historische praktijk grondig te herevalueren:

- Hoge financiële kost:

De jaarlijkse deelname aan deze seminars vertegenwoordigt een kost tussen 2.500 € en 4.000 € per persoon, en dit per seminarie. In sommige jaren namen de polygrafisten aan beide seminars (APA en CAPP) deel, wat leidde tot een bijzonder hoge gecumuleerde kost voor het budget van de DGJ.

- Aanzienlijke operationele impact:

De collectieve deelname van het volledige team houdt een gelijktijdige afwezigheid van minstens één week in, wat de operationele beschikbaarheid van de cel rechtstreeks beïnvloedt.

- Conformiteit met het algemene beleid inzake buitenlandse opdrachten:

Deze praktijk stemt niet langer overeen met de principes opgenomen in de nota CG/2016-2413, die oplegt het aantal deelnemers aan buitenlandse opdrachten, conferenties en opleidingen te beperken en het noodzakelijkheidsprincipe strikt toe te passen.

Op basis hiervan werd beslist om de collectieve deelname van alle polygrafisten aan de APA- en/of CAPP-seminaries niet langer systematisch toe te staan.

Na deze beslissing stelden de polygrafisten dat zij wettelijk verplicht zouden zijn deze jaarlijkse opleidingen te volgen en dat zij, indien dit niet gebeurt, hun 'accreditatie' zouden verliezen en hun functie niet langer zouden kunnen uitoefenen. Deze bewering heeft DGJ/IPS ertoe gebracht een grondige analyse uit te voeren van de Belgische wetgeving en de referentiedocumenten.

Hieruit bleek duidelijk dat in België:

- er geen enkele accreditatie, licentie of officieel attest bestaat dat jaarlijks of tweejaarlijks moet worden vernieuwd om de functie van polygrafist uit te oefenen;
- het volgen en met succes afronden van een specifieke basisopleiding volstaat om wettelijk als polygrafist binnen de Belgische politie te kunnen werken;

- er geen wettelijke verplichting bestaat inzake een minimumaantal uren permanente vorming;
- geen enkele Belgische wettelijke of reglementaire bepaling de uitoefening van de functie van polygrafist afhankelijk maakt van het naleven van de eisen of voorwaarden opgelegd door de APA of de CAPP.

Deze vaststellingen werden bovendien expliciet bevestigd door het College van Procureurs-Generaal, dat aangaf dat er geen enkele specifieke vereiste bestaat vanuit het openbaar ministerie op het vlak van permanente vorming of lidmaatschap van buitenlandse verenigingen.

Uit het voorgaande blijkt dat:

- er nooit een wettelijke basis heeft bestaan die de jaarlijkse en collectieve deelname van alle polygrafisten aan bijscholingsseminaries in de Verenigde Staten en/of Canada verplichtte;
- de vroegere praktijk uitsluitend gebaseerd was op:
 - o interne standaarden van buitenlandse verenigingen;
 - o een foutieve interpretatie van hun juridische draagwijdte in België.

Conclusies:

- De jaarlijkse collectieve deelname van alle polygrafisten aan de APA- en/of CAPP-seminaries berust op geen enkele Belgische wettelijke verplichting.
- De polygrafisten beschikken over geen enkele voorkeurspositie ten opzichte van andere leden van de federale gerechtelijke politie inzake buitenlandse opdrachten, conferenties of opleidingen.
- DGJ heeft gekozen voor een evenwichtige verdeling van budgetten, kansen en operationele afwezigheden, in overeenstemming met de regels die gelden voor de hele organisatie.
- o De deelname aan APA- en CAPP-seminaries blijft dus mogelijk, maar op een selectieve, proportionele en vergelijkbare basis met andere internationale opleidingsopdrachten, zonder erkenning van een automatisch of collectief recht.”

3.5. Bij brief van 14 mei 2026 deelt de raadsman van verzoeker aan de directeur-generaal *ad interim* van de Federale gerechtelijke politie mee dat verzoeker het standpunt ingenomen in de voormelde nota van 27 april 2026 niet deelt en dringt hij aan op een beslissing over de voormelde zendingsaanvragen van 30 januari 2026.

3.6. De twee zendingsaanvragen van verzoeker worden op 10 juni 2026 geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

3.7. Bij e-mail van 19 juni 2026 wordt verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van deze beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Spoedeisendheid

Uiteenzetting van de spoedeisendheid

5. In het verzoekschrift voert verzoeker ter staving van de spoedeisendheid drie elementen aan. Ten eerste zet verzoeker uiteen dat het kunnen volgen van de opleidingen waarvoor hij de geweigerde aanvraag indiende, cruciaal is om de accreditatie van de *Canadian Association of Police Polygraphists* (hierna: CAPP) en het brevet polygrafie te behouden. Verzoeker wijst erop dat hij per periode van twee jaar minimaal 40 uur opleiding moet volgen, dat hij voor de periode 2024-2025 reeds een tekort heeft van 5 uur opleiding en hij voor de periode 2026-2027 nog geen enkel uur opleiding heeft gevolgd. Hierdoor dreigen volgens verzoeker onherroepelijke schadelijke gevolgen, met name het verlies van de CAPP accreditatie en, ten gevolge daarvan, het verlies van zijn brevet als polygrafist. Dit brengt volgens verzoeker dan weer de uitoefening van zijn functie in de gespecialiseerde betrekking als polygrafist in gevaar. Ten tweede voert verzoeker aan dat hij de functietoelage als polygrafist dreigt te verliezen bij een onderbreking van de rechtsgeldige uitoefening van deze gespecialiseerde betrekking. Ten derde wijst verzoeker op een zwaar moreel nadeel. Het gebrek aan vervolgopleidingen brengt volgens verzoeker de geloofwaardigheid en de overtuigingskracht van de polygrafie in het gedrang en de rechterlijke macht in diskrediet. Het is voor verzoeker moreel ondraaglijk om in concrete dossiers en procedures te moeten worden geconfronteerd met kritiek op zijn deskundigheid wegens een gebrek aan opleiding en een verlies van de accreditatie.

Beoordeling

6. Naar eis van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet de vordering tot schorsing “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 4, § 1, eerste lid, 5°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing op elk moment worden bevolen indien de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden akte of het bestreden reglement *prima facie* kan worden verantwoord. Met deze wijzigingen aan artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beoogt de wetgever de schorsingsprocedure te optimaliseren en maatwerk mogelijk te maken op basis van de spoedeisendheid die in de vordering tot schorsing wordt aangevoerd. (Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, KAMER, 2022-2023, 14 maart 2023, nr. 55-3220/1, 9). Het is evenwel niet de bedoeling met deze hervorming de strekking te wijzigen van het begrip spoedeisendheid zoals dat thans gedefinieerd is door de rechtspraak van de Raad van State. (Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, KAMER, 2022-2023, 14 maart 2023, nr. 55-3220/1, 11). Bijgevolg zal de spoedeisendheid worden vastgesteld wanneer de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen. Wanneer de afdeling bestuursrechtspraak een vordering tot schorsing

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.482

verwerpt wegens het gebrek aan spoedeisendheid, kan een nieuwe vordering slechts worden ingediend indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen. De afdeling bestuursrechtspraak kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan worden ingediend indien het enig nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van de tijd (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. Verzoeker steunt de spoedeisendheid in wezen op het uitgangspunt dat, indien hij de geweigerde opleidingen niet kan volgen, hij zijn CAPP accreditatie als polygrafist dreigt te verliezen, waaruit hij vervolgens afleidt dat hij zijn brevet als polygrafist zal verliezen, zodat ook de uitoefening van zijn gespecialiseerde functie van polygrafist in gevaar komt. De andere argumenten ter staving van de spoedeisendheid – het verlies van de functietoelage en het moreel nadeel – zijn daarvan een afgeleide.

8. De redenering van verzoeker overtuigt evenwel niet.

9. Vooreerst stelt de Raad van State vast dat het verlies van de CAPP accreditatie bij gebrek aan het volgen van de geweigerde opleidingen niet zo vaststaat, als verzoeker doet uitschijnen. Niet alleen blijkt uit de brief van de CAPP aan de commissaris-generaal van de Federale politie van 23 december 2025 dat het verlies van de accreditatie of het lidmaatschap slechts een mogelijk gevolg is – “may jeopardize” –, verzoeker voert zelf aan dat hij ook voor de periode 2024-2025 enkele uren opleiding tekortkwam, wat kennelijk niet tot de door verzoeker gevreesde gevolgen heeft geleid. Bovendien is de periode 2026-2027 nog lang niet verstreken en maakt verzoeker niet aannemelijk dat de geweigerde opleidingen de enige zijn die nog in aanmerking komen om aan de opleidingsvereisten van de CAPP te voldoen.

10. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat – in de hypothese dat hij de CAPP accreditatie zou verliezen – hij ook zijn brevet als polygrafist zou verliezen of dat de uitoefening van de door hem beklede gespecialiseerde functie in gevaar zou zijn. Verzoeker poneert dit standpunt wel, doch haalt geen enkele rechtsnorm aan, waaruit zou blijken dat het niet volgen van de door een buitenlandse beroepsvereniging opgelegde bijscholing, zou leiden tot het verlies van zijn brevet of tot de onmogelijkheid om de thans door hem beklede betrekking uit te oefenen.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, verwacht verzoeker de accreditatie- of lidmaatschapsvoorwaarden van een buitenlandse beroepsvereniging met de wettelijke vereisten voor de uitoefening van de door hem beklede gespecialiseerde betrekking. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het niet langer beantwoorden aan de statuten van de CAPP – wat vooralsnog evenzeer hypothetisch is – tot gevolg zou hebben dat zijn brevet als polygrafist zou vervallen, noch dat hij de door hem beklede betrekking niet langer zou kunnen of mogen uitoefenen. Dit geldt te meer nu in de tijdelijke nota van de directeur-generaal *ad interim* van de Federale gerechtelijke politie van 27 april 2026 (zie *supra*, nr. 3.4) uitdrukkelijk het standpunt wordt gehuldigd dat uit een grondige analyse van de Belgische wetgeving en de referentiedocumenten is gebleken dat i) “er geen enkele accreditatie, licentie of officieel attest bestaat dat jaarlijks of tweejaarlijks moet worden vernieuwd om de functie van polygrafist uit te oefenen”, ii) “het volgen en met succes afronden van een specifieke basisopleiding volstaat om wettelijk als polygrafist binnen de Belgische politie te kunnen werken”, iii) “er geen wettelijke verplichting bestaat inzake een minimumaantal uren permanente vorming” en iv) “geen enkele Belgische wettelijke of reglementaire bepaling de uitoefening van de functie van polygrafist afhankelijk maakt van het naleven van de eisen of voorwaarden opgelegd door de APA of de CAPP”. Uit dit standpunt van de verwerende partij – dat zij uitdrukkelijk bijvalt in de nota met opmerkingen – blijkt dat de vrees van verzoeker om, zelfs in de hypothese dat hij zijn CAPP accreditatie zou verliezen, weldra niet langer aan de voorwaarden te beantwoorden om de door hem beklede gespecialiseerde functie uit te oefenen, hoogst hypothetisch is. Zij kan bijgevolg de spoedeisendheid van de vordering niet verantwoorden.

11. Uit wat voorafgaat, volgt dat ook de vrees van verzoeker om zijn functietoelage te verliezen hoogst voorbarig is. Nog daargelaten dat verzoeker geen enkele toelichting geeft over de omvang van die toelage in verhouding tot zijn basiswedde en derhalve niet aantoont dat hij dit loutere financieel verlies niet kan dragen in afwachting van de behandeling van de grond van de zaak, kan het gevreesde verlies van de functietoelage derhalve evenmin de spoedeisendheid verantwoorden.

12. Tot slot voert verzoeker een moreel nadeel aan om de spoedeisendheid te verantwoorden.

In zoverre verzoeker zich, in algemene bewoordingen, beroept op een moreel nadeel, merkt de Raad van State op dat een moreel nadeel in beginsel door een eventueel vernietigingsarrest wordt hersteld, behoudens wanneer er bijzondere omstandigheden worden aangetoond die ervan kunnen overtuigen dat het aangevoerde moreel nadeel van die aard is dat een later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zal kunnen verschaffen, zodat het resultaat ten gronde niet kan worden afgewacht.

13. Nog daargelaten dat te dezen de door verzoeker gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing vooralsnog hypothetisch zijn (zie *supra*, nrs. 9-10) en de gevreesde morele smet als afgeleide daarvan derhalve evenzeer, overtuigt verzoeker geenszins waarom de vermeende morele schade niet kan worden goedge maakt door een eventueel tussen te komen vernietigingsarrest. Dat de resultaten van de polygrafie in procedures in vraag worden gesteld en daarbij zelfs verzoekers deskundigheid als polygrafist in vraag wordt gesteld, behoort tot de dynamiek van een proces en de uitoefening van het recht van verdediging. Verzoeker zet niet uiteen waarom hij dit niet kan dragen in afwachting van een uitspraak ten gronde, wanneer die kritiek zou zijn gesteund op het eventuele verlies van de CAPP accreditatie.

14. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

VI. Conclusie

15. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeventien augustus tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Ann Coolsaet,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

De griffier

Joris Casneuf

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De voorzitter

Ann Coolsaet